

“Πόσα πολλά οφείλουμε στην Παναγία”

/ [Αγιορείτικά](#)

Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014)

Ο Κύριος των απάντων «έκλινεν ουρανοὺς και κατέβη»[1] γενόμενος άνθρωπος «δι’ ημάς και διά την ημετέραν σωτηρίαν». Και η Παναγία μας ταπεινά υπηρέτησε σ’ αυτό το μέγα μυστήριο. Γι’ αυτό η Εκκλησία σήμερα συνάγεται προς τιμήν της Θεοτόκου.

Και σκεπτόμεθα όλοι και αναλογιζόμεθα, πόσα πολλά οφείλουμε στην Παναγία, διότι εάν αυτή δεν είχε προσφέρει την ελευθερία της στον Θεό ολοκληρωτικά, ούτε ο Θεός θα είχε μπορέσει να κατέβη και να γίνη άνθρωπος. Και βλέπουμε εις όλο το διάστημα της επιγείου ζωής της, από τότε που εισήλθε εις τα Άγια των Αγίων στον Ναό του Σολομώντος, από τότε που το Πνεύμα το Άγιον επεφοίτησε και συνέλαβε τον Θεάνθρωπο Χριστό εις την αγία της κοιλία, από τότε που τον εγέννησε στο σπήλαιο της Βηθλεέμ, και μέχρι της ενδόξου Μεταστάσεώς της, ότι

όλη η ζωή της ήταν ζωή αγία, ήταν ζωή τελείας αγάπης προς τον Θεό και προς τους ανθρώπους. Ίσως αυτό το «τελείας αγάπης» μόνο για την Παναγία μπορούμε να το πούμε. Και γι' αυτό κατέστη όχι μόνο Μήτηρ του Λυτρωτού αλλά και μήτηρ των λελυτρωμένων, και η πρώτη των λελυτρωμένων, και η προεξάρχουσα των λελυτρωμένων. Γι' αυτό και σε κάθε σύναξι της Εκκλησίας η Κυρία Θεοτόκος, η Παναγία μας, προΐσταται των λελυτρωμένων. Και γι' αυτό επαξίως σε κάθε Λειτουργία, μόλις κατέλθη το Άγιο Πνεύμα και μεταβάλη τον άρτο και τον οίνο σε Σώμα και Αίμα Χριστού, εμείς εκφωνούμε· «εξαιρέτως της Παναγίας αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας», και οι ψάλλται ψάλλουν το «Άξιον εστίν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον».

Έτσι λοιπόν και σήμερα ιδιαιτέρως την ευχαριστούμε, την ευγνωμονούμε και την παρακαλούμε να γίνη ίλεως και ευσπλαγχνική σε όλους μας, να παραβλέψη την ατέλειά μας, την στενοχώρια την οποία της δίνουμε κάθε τόσο όταν αμαρτάνουμε, και να μας οδηγήση όλους σε πραγματική μετάνοια, σε πραγματική και εις βάθος ταπείνωση, να μας σκεπάση με την Αγία της Σκέπη, με την Φωτεινή της Νεφέλη, με το Ιερό της Μαφόριο. Να μας έχη πάντοτε υπό την αγία της σκέπη και μητρική στοργή και προστασία, και την ώρα του θανάτου μας και την ώρα της κρίσεως, διότι η αλήθεια είναι ότι την «πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι Μήτηρ του Θεού φύλαξον ημάς υπό την Σκέπην σου».

[1] Ψαλμ. ιζ' 10